

levendige artisten-natuur sterk beweegt, of ze, bijzonder tevreden, haar luim den loop laat. Dan wordt de oogappel bijna geheel pupil en haar gelaat, om zoo te zeggen, geheel oogen. Anders hebben ze de stillere bruine kleur, die ze voor groen geliefde uit te geven en dat ze een weinigje bol staan, heeft Thérèse Schwartz met de meeste bijzienden gemeen.

„Mager” mag ze toen zich zelf hebben gevonden, een beleefd man zou haar „tenger” hebben genoemd. „Klein” kan men slechts bij wijze van spreken zeggen van iemand, die ongeveer de gemiddelde lengte heeft. Maar volgens haar schoenmaker leeft Thérèse Schwartz op een onmogelijk kleinen voet; ze heeft heel kleine, fraai gevormde handen, kleine ooren, een miniatuur mondje en een fijn besneden gelaat. Dit en de algemeene bevalligheid van haar voorkomen en hare bewegingen doen haar kleiner schijnen, dan ze wezenlijk is.

Ook voor het overige is de beschrijving vol dichterlijke vrijheid. Als alle geestdriftige en geestkrachtige temperamenten kan Thérèse Schwartz buitengemeen lang en hard werken en ze is niet tevreden, als ze niet arbeiden kan. Ze doet het dagelijks, zoolang het licht blijft, en gunt daarbij zichzelf en hare modellen weinig rust. Wanneer ze dan eens erg heeft moeten tobben, bijvoorbeeld met een kind, wat slechts af en toe eenige seconden in de houding wordt gezien; — wanneer ze eene der bittere teleurstellingen had, als er zoo vele zijn in het leven van den kunstenaar; — wanneer ze zorg heeft over dierbare verwanten en vrienden; — wanneer ze de wisselingen ondervindt van ons nijdig klimaat; — wanneer de wereld, na vermoeiende dagen, te veel ook nog van hare avonden heeft gevergd; — kortom, wanneer haar veerkrachtig gestel eenigermate is aangedaan, dan kan ze wel eens — en vroeger meer dan nu — zoo wat beantwoorden aan hare eigene beschrijving. Maar ook dan is de kleinste aangename verrassing voldoende, om op eens haar jaren te verjongen en weer te veranderen, in het schalksche, origineele, bekoorlijke persoontje, wat ze doorgaans is.

Toen ze de bewuste teekening leverde, was ze pas te Parijs gekomen en hare gezondheid niet gansch normaal. Met hare fijne taille, en wel wat buitengewoon bleeke gelaatskleur, leek ze zulk een teer poppetje, dat die haar voor het eerst zagen meenden en schreven, dat ze tering had.

Zij zelve schreef:

Ik geloof dat ik een beest in mijn rug heb, wat ergens mijn gebeente zit te verteren en het oud en taai vindende, maar langzaam vordert, maar het geduld niet verliest en steeds door blijft eten, lekker of niet. Het beest heeft honger en vindt niets beters.

Alles slechts het gevolg der afmatting van de eerste dagen te Parijs. Geen stad in het eerst zoo vermoeiend als deze, vooral voor levendige menschen, die alles op eens willen bevatten en zich geen tijd laten om overstelpende indrukken te verwerken. Thérèse Schwartz wilde er in weinige maanden zooveel mogelijk doen en daarbij had ze aanvankelijk allerlei zeer tijdroovende teleurstellingen. Zoodra ze wat meer op haar gemak kwam en onder